

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φειδοτοράχουδα, 'Ο Αησιμονημένος, ποιήματα
ὑπὸ Γεωργίου Βιζυηνῶ.

Τὸ 'Οκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Β.

Στὴν Ἰτιά ἀπὸ κάτω, δραματικὸν εἰδύλλιον
ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου (ἀπόσπασμα).

Τὸ Θῆλυ, διήγημα ὑπὸ Γρ. Ξενοπούλου.

'Ο Χρυσοκαράβος, διήγημα 'Εδγάρδου Πόου
(μετ' εἰκόνων), μετάφρασις 'Εμμανουὴλ Ροῖδου.

'Ο θάνατος τῆς 'Αασῆς (μία σκηνὴ ἀπὸ τὸν
Peer Gynt τοῦ 'Ιψεν).

Μικρὰ διάφορα.

Χρονικά.

'Η 'Αλληλογραφία μας.

'Οδὸς ἐν Σμύρνῃ (εἰκὼν).

**Ἐνεκεν ἀπροόπτου κωλύματος ἐβρά-
δυνεν ἡ ἐκτύπωσις τοῦ παρόντος φύλλα-
διου τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας».**
Ἐντὸς τῆς μεθεπομένης ἐβδομάδος θὰ
ἐκδοθῶσι διὰ τοῦτο δύο φύλλαδια.

**Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφο-
ρῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» :**
**Πρὸς τὸν κύριον Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευ-
θυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας»**
Ἀθήνας.

ἀπαισίαν ἐκείνην κορυφῇ. Ἦτο ἡλλοιω-
μένη, ὠχρά, μὲ ὀφθαλμούς διανοϊκτούς,
δακρυβρέκτους... Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ
ἐτρελαίνετο, ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἐκρη-
μνίζετο ἐκ τῆς ἀμαξίας... Τετέλεσται! Ἡ
ὁρμὴ τοῦ ἀνδρὸς ἀνεκόπη, ὁ ἐγωϊσμός του
ἐνίκηθη.

— Γιάννη, στάσου! ἐφώναζεν ἐπιβλη-
τικῶς.

'Ο ἀμαξηλάτης ἐκράτησε τοὺς ἵππους.
Ἦτο συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ εἰς πᾶσαν
περίστασιν καὶ εἰς πᾶσαν στιγμήν. Τὸν
διέταξαν νὰ νικήθῃ καὶ ἐνίκηθη. Ὁ ἄλλος
ἀμαξηλάτης ἐπροχώρησε καὶ ἀπεμακρύνθη,
θριαμβεύων ὅπως πάντοτε.

... Ὁ δρόμος ἐπανέκτησε τὴν προτέ-
ραν του ἡρεμίαν. Οἱ ἵπποι ἐχρεμέτισαν
ἀσθενῶς. Τὸ νέφος τοῦ κονιορτοῦ διελύθη
καὶ κατέπεσε, καὶ τὸ τοπίον τῆς ἐξοχῆς
ἀνεφάνη καὶ πάλιν ἐν ὅλῃ τῇ ὠραιότητι... Ἀλλὰ ποίος εἶχεν ὀρεξιν πλέον νὰ
τὸ ἀπολαύσῃ; Ἐκείνη εἰς τὴν μίαν ἄκραν
ἀπέμενεν ἀκόμη σιωπηλὴ καὶ ὠχρά, ἀτε-
νίζουσα μὲ ὀφθαλμούς ζωῶδως ἐντρόμους
τὸν σύζυγόν της, καὶ μὲ ἐκφρασιν προσώ-
που αἰνιγματώδη, ἡ ὁποία ἐξέφραζε μᾶλ-
λον μομφὴν διὰ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον
ἠθέλησε νὰ τῇ προσενηθήσῃ.

Ἐκεῖνος εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν κατηφῆς
καὶ σκεπτικὸς, ἐπέμενε προσηλθὼν τοὺς

βίων τῆς στολῆς τοῦ ἀπαθoῦς καὶ ἀκινήτου
ἀμαξηλάτου... Εἰς τὴν στιγμήν ἐκείνην
τὴν ταχεῖαν εἶδε διὰ πρώτην φορὰν ὡς
ἐν πανοράματι τὴν ζωὴν του ὁλόκληρον.
Πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν του τὸ θῆλυ,
τὸ ἀσθελὲς καὶ δειλόν, ἀλλὰ πολυθέλη-
τρον καὶ παντοδύναμον θῆλυ, τὸ ἀνακό-
πτον εἰς πᾶσαν περίστασιν τὴν ἀνδρικήν
του ὁρμὴν καὶ προκαλοῦν διὰ τοῦ αἰωνίου
του φόβου, μετὰ τὴν ψευδῇ παρόρμησιν τοῦ
πρώτου ἐνθουσιασμοῦ, τὴν τελικὴν ἦτταν
εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἄβυσσος τοὺς ἐχώριζε τὴν στιγμήν
ἐκείνην—ἡ ἄβυσσος τοῦ γεννωμένου μίσους.
Καὶ κανεὶς ἐξ ὧσων τοὺς ἐβλεπε παρερχο-
μένους ἐφ' ἀμαξίας ὁμοῦ, δὲν θὰ ἔλεγε
τώρα, ὅτι ἐκ τῆς πλευρᾶς του ἦτο τῷ ὄντι
πλασμένη ἡ παρὰ τὸ πλευρόν ἐκείνου γυνή.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ'

Διήγημα 'Εδγάρδου Πόου.—Μετάφρ. Ε. Δ. Ροῖδου

Ἵπποσχεθεὶς γενναίαν ἀμοιβὴν μετίβην
ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς εἰς τὸν τόπον ἐκείνον
καί, ἀφοῦ τὴν ἀπέπεμψα ἤρχισα νὰ ἐξε-
τάζω τὸν βράχον ὑπὸ ὅλας του τὰς ἐπό-
ψεις. Ὁ πύργος ἀπετελεῖτο ἐξ ἀτάκτου
συμπλέγματος ὀρθολίθων, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων
διεκρίνετο διὰ τὸ ὕψος καὶ τὸ κανονικόν

σχῆμά του, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμνε νὰ
ὁμοιάζῃ λαξευτόν. Κατορθώσας ν' ἀναρ-
ριχηθῶ μέχρι τῆς κορυφῆς εὐρισκόμην ἐκεῖ
εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν περὶ τοῦ πρακτέου,
ὅτε διέκρινα μίαν περίπου ὑάρδαν ὑποκά-
τω αὐτῆς προεξοχὴν τινὰ δεκαοκτὼ περί-
που δακτύλων καὶ ἐνὸς μόνον ποδὸς πλά-
τους. Ἀνωθεν αὐτῆς ὑπῆρχεν εἰδός τι
σηκοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκαμνε νὰ ὁμοιάζῃ
μὲ τὰ κοῖλα θρονία τῶν προγόνων μας.
Ἐκ τούτων ἐπείσθην ὅτι εἶχον ἀνεῦρει τὸ
κάθισμα τοῦ Διαβόλου τοῦ κρυπτογρα-

φήματος καὶ ἐπλησίαζα εἰς τὴν λύσιν τοῦ
αἰνίγματος.

Τὸ ἐν καλὸν ὑαλίον δὲν ἠδύνατο νὰ
σημαίνῃ ἄλλο παρὰ τηλεσκοπίον, διότι
μόνον ὑπὸ τοιαύτῃ σημασίᾳ μεταχειρί-
ζοντο τὴν λέξιν οἱ θαλασσινοί. Προόηλον
λοιπὸν ἦτο ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμω χρῆσιν
τηλεσκοπίου κατὰ διεύθυνσιν τινὰ ὠρισμέ-
νην καὶ ἀνεπίδεκτον μεταβολῆς, οἱ δὲ ὀρι-
σμοὶ 40°, 13' καὶ βορειοδυτικῶς ὑπεδεί-
κνυσαν τὸ σημεῖον πρὸς τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ
εὐθύνω τὸ τηλεσκοπίον. Κατεχόμενος ὑπὸ
ἀπεριγράπτου συγκινήσεως ἐκ τῶν ἀνακα-
λύψεων τούτων ἔτρεξα εἰς τὴν οἰκίαν μου,
ἔλαβα τηλεσκόπιον καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸν
βράχον.

Ἀναρριχηθεὶς εἰς τὴν ἐξέχουσαν κορῶ-
νίδα παρετήρησα ὅτι μόνον εἰς ὠρισμένην
τινὰ θέσιν αὐτῆς ἠδύνατό τις νὰ καθίσῃ
καὶ τοῦτο ἐπεβεβιάωσε τὴν εἰκασίαν μου.
Ἔσπευσα τότε νὰ μεταχειρισθῶ τὸ τηλε-
σκόπιον. Ὁ ὀρισμὸς τεσσαρακοστῆ πρώτης
μοῖρας καὶ δεκατρίᾳ λεπτὰ ἀνεφέρετο προ-
φανῶς εἰς τὸ ὕψος ὑπεράνω τοῦ ὀρίζον-
τος, ἀφοῦ ἡ ὀριζήντιος διεύθυνσις ὑπεδεί-
κνυετο διὰ τοῦ βορειοδυτικῶς. Εὐθύνας τῇ
βοηθείᾳ μικρᾶς πυξίδος τὸ τηλεσκόπιόν μου
πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἤρχισα νὰ κινῶ
αὐτὸ βραδέως ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω
καὶ τἀνάπαλιν, μέχρις οὗ παρετήρησα
στρογγύλην τινὰ ὀπὴν εἰς τὸ φύλλωμα
μεγάλου δένδρου, ὑπερέχοντος κατὰ πολὺ
πάντα τὰ ἄλλα ὁρατά. Εἰς τὸ κέντρον
τῆς ὀπῆς ταύτης ὑπῆρχε λευκὸν τι ση-
μεῖον τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνάμην κατ' ἀρχὰς
νὰ διακρίνω τί ἦτο. Ἀφοῦ ὅμως συνήρ-
μοσα ἀκριβέστερον τοὺς φακοὺς τοῦ τηλε-
σκοπίου μου, ἐβεβιάωθην ὅτι ἦτο ἀνθρώ-
πινον κρανίον.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἠδυνά-
μην νὰ θεωρήσω τὸ αἰνίγμα ὡς τελείως
λυθέν. Ἡ φράσις τῷ ὄντι κύριον στέλε-
χος ἔβδομος κλάδος πρὸς ἀνατολὰς ὥριζε
προφανῶς τὴν θέσιν τοῦ κρανίου ἐπὶ τοῦ
δένδρου, ἡ δὲ ὥριψε ἀπὸ
τὸν ἀριστερόν ὀφθαλμὸν
τῆς κεφαλῆς νεκροῦ ἦτο
ἐξίσου σαφές, ἀφοῦ ἐπρό-
κειτο περὶ κατωρυγμένου
θησαυροῦ, δηλοῦσα ὅτι ἔ-
πρεπε νὰ ριφθῇ μολυβδίνη
σφαῖρα ἀπὸ τὸν δεξιὸν ὀ-
φθαλμὸν τοῦ κρανίου καὶ
ὅτι γραμμὴ μελίσεως, ἦτοι
εὐθεῖα γραμμὴ, ἀρχομένη
ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ δέν-
δρου καὶ ἐκτεινομένη διὰ
τῆς σφαίρας, ἦτοι διὰ τοῦ
σημεῖου ὅπου ἔπεσεν ἡ
σφαῖρα, εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα ποδῶν
ὥριζε τὸν τόπον ὅπου εἶχε ταφῇ καὶ ἀπέ-
μενε πιθανῶς ἀκόμη ὁ θησαυρός.

— Ὅλα ταῦτα μὲ φαίνονται ἤδη ἀ-
πλούστατα, σαφέστατα καὶ λογικώτατα.
Ἀλλὰ τί ἔκαμες ἀφοῦ κατέβης ἀπὸ τὸν

